

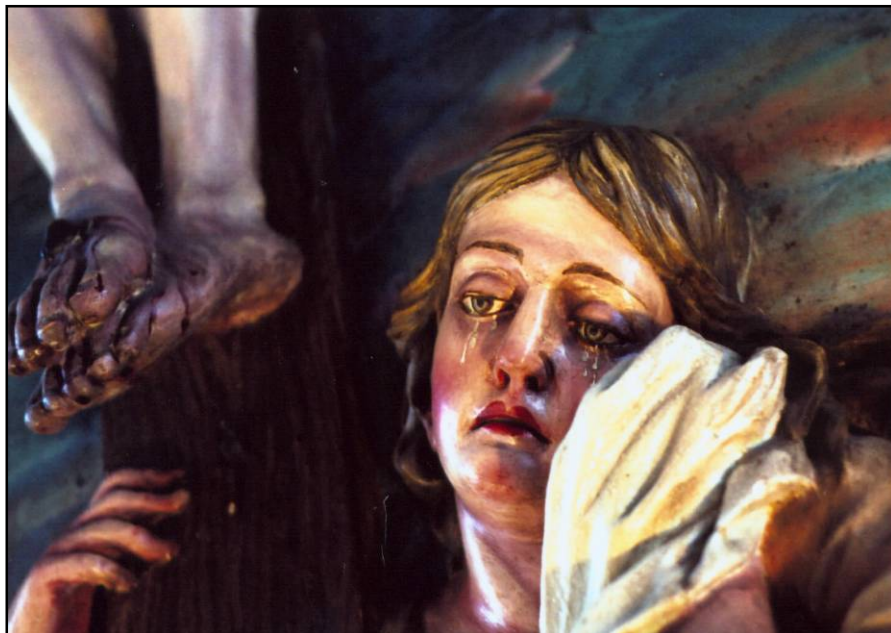
Oprava domu

Meno sv. Františka z Assisi poznáme asi všetci. Pre svoj prístup k prírode sa stal najznámejším svätcom, ktorého uznáva aj civilný svet. Z hľadiska cirkevnej histórie sa zaradil medzi reformátorov cirkvi, ale reformátorov, ktorí neboli len buričmi, nemenili len štruktúru a vonkajšie fungovanie cirkvi, ale zaslúžil sa o skutočnú vnútornú premenu, o zmenu prístupu. Veľa priniesol aj v sociálnej oblasti – jeho rehoľa kopírovala chudobu širokých vrstiev a týchto ľudí mal na pamäti.

V jeho živote je príhoda, keď (už ako obrátený človek) spal niekde v polorozpadnutej kaplnke a sníval sa mu sen. Vo sne počul, ako mu Boh hovorí: „František, oprav môj dom!“ A František sa pustil do opravy rozpadnutej kaplnky. Po čase ale spoznal, že tie slová sa netýkajú jednej stavby. Že je to posolstvo, aby opravil, zrenovoval celkový dom Cirkvi.

Opravujeme – maľujeme aj u nás farský kostol. Právom by sme mohli povedať, že opravujeme Boží dom. Ale stále sa mi vracia na myseľ táto Františkova príhoda – pretože oprava stavieb je len symbolom opravy vnútorných „stavieb“.

Prečo vlastne opravovať kostol? Dôvodov je viac. Tie prvé by hovorili o tom, že je to treba. Že asi niet človeka, ktorý by mal svoju obývačku tridsaťpäť rokov neopravovanú, nevymaľovanú. A kostol by mal byť priestor, za ktorý sa nemusíme hanbiť, kde sa radi stretieme, ktorý reprezentuje náš prístup k duchovným veciam, ktorý je príjemný, ktorý reprezentuje nás samých, našu kultúrnosť... Ďalší, myslím, že rovnako dôležitý dôvod je ten, že pravdepodobne v najbližších desaťročiach nebude možné takú vec robiť – pravde-

časť súsošia z hlavného oltára jezuitského kostola v Ružomberku.

foto: Peter Spusta

podobne sa musíme pripraviť na to, že bude v najbližšej dobe menej ľudí, ktorým by na tom záležalo, menej financií, menej spolupracujúcich... Je to dosť pravdepodobné. Ale zachovať hodnotné veci, zachovať hodnotný priestor, zachovať možnosť nového návratu k dávny myšlienkam, to je asi veľmi treba.

Chcel by som aj touto cestou poďakovať všetkým, ktorým na našom kostole záleží, ktorí pomáhajú a pomáhali pri jeho rekonštrukcii. Je to náš podpis, svedectvo o nás a o našej dobe, svedectvo, ktoré si teraz veľmi neuvedomujeme, ale z hľadiska histórie je dôležité. A je to aj dar nasledujúcim generáciám – aby sa mali k čomu vrátiť.

Ale chcel by som ešte raz pripomenúť, že základ renovácie nie sú tie vonkajšie stavby, ale stavba nášho spoločenstva a nás samých. Keď som sa musel pustiť do týchto prác, stále som mal na pamäti a bolo to mojím prianím, aby nás tieto práce spojili, aby z nás urobili lepšiu komunitu. Aby sme sa cez to stali

hlbšími ľuďmi... A toto pranie mám stále. Nech je aj každá oprava na spoločných stavbách neprestajným symbolom toho, že v konečnom dôsledku ide o nás!

Peter Cibira

Apoštolát modlitby na mesiac november:

- **Všeobecný:** Aby manželia nasledovali príklad manželskej svätosti, ktorú toľko párov preukazuje v bežnom živote.
- **Misijný:** Aby si pastieri v misijných oblastiach uvedomovali svoju povinnosť neustále sa starať o formáciu svojich vlastných kňazov.
- **Úmysel KBS:** Duše v očistci veľa trpia. Nemôžu si pomôcť. Sú odkázané na našu pomoc. Modlime sa za ich vyslobodenie, získavajme pre ne úplné odpustky.

K spomienke na všetkých verných zosnulých

Albert Schweitzer (1875 – 1965) – syn evanjelického farára, doktor filozofie, docent teológie, tvorca jedného z najväčších a najdôkladnejších diel o Johannovi Sebastianovi Bachovi, znalec organov a významný organový virtuóz, ale najmä zástanca hlbkej ľudskosti, ktorý nad slová postavil konkrétne činy. Ako doktor medicíny, lekár a misionár opustil miesto docenta na vysokej škole a odišiel so svojou manželkou do Afriky. Tu založil, vybudoval a viedol do konca svojho života nemocnicu v africkom pralesi. Po 2. svetovej vojne bojoval proti atómovým zbraňam.

Vo svojej autobiografii „Z môjho detstva a mladosti“ spomína: „Keď sa dívam späť na svoju mladosť, uvedomujem si s dojatím, koľkým ľuďom vďačím za to, čo mi dali a čím mi boli. Zároveň ma však sklúčuje, ako málo som im vo svojej mladosti z tejto vďačnosti skutočne prejavil. Mnohí z nich odišli zo života bez toho, že by som im vyjadril, čo pre mňa znamenala ich dobrota alebo zhovievavosť ku mne. Otrasený som si mnoho ráz pri ich hrobách ticho hovoril slová, ktoré som mal vysloviť kedysi žijúcim.“

Pritom však nemôžem povedať, že som nebol vďačný. To dobré a láskavé, čo sa mi dostalo od ľudí, som neprijímal ako niečo samozrejmé. Predsa až do svojho dvadsiateho roku a ešte trochu neskôr som sa málo snažil dávať pocitovanú vďačnosť najavo. Často mi bránil ostych, aby som vďačnosť vyjadril.“ A ďalej píše: „Musíme sa všetci snažiť byť bezprostrednými a nevyslovenú vďačnosť vyjadriť. Potom bude na svete viac slnka a viac sily ku konaniu dobra.“

Pri čítaní týchto slov som pocítila jemný smútok a ľútosť spolu s ním, pretože aj z vlastných skúseností som sa vedela vžiť do jeho pocitov.

Pred pár dňami mi kamarátka porozprávala podobný príbeh: Keď mala 19 rokov, začala vážne rozmýšľať o svojej

životnej ceste – či sa vydať, alebo ísť na misie ... Vtedy stretla jedného staršieho kňaza, ktorého párkrát navštívila, aby jej poradil. Toho kňaza po určitom čase preložili na iné miesto a oni sa postupne prestali kontaktovať. Kamarátka sa vydala a žije svoj život ako vzorná manželka a matka. Asi pred rokom však pocítila, že by sa mu ešte raz chcela za všetku jeho trpezlivosť a rady poďakovať, že s odstupom času vidí, ako jej veľmi v živote pomohol. A tak mu poslala cez internet na jeho adresu krátke poďakovanie. O pár hodín dostala odpoveď od rehoľnej sestričky, ktorá jej napísala: „Ďakujem Vám za Vaše milé slová, ale páter Vincent dnes ráno zomrel.“

Hlbšie než inokedy som sa zamyslela nad tým, že dobro i zlo majú svoje vnútorné princípy. Dobro šíri okolo seba dobro a žehná životu, zlo životu bráni, dokonca ho ničí a zabíja. Čím viac máme okolo seba dobra, tým viac priestoru dávame životu.

Začiatkom novembra sa viac ako inokedy vraciame k našim drahým zosnulým. Nosíme im na hroby kvety a sviečky. Chodíme sa s nimi porozprávať a povedať im, ako žijeme dnes, ako je nám niekedy ťažko bez ich rady či povzbudivých slov. Modlíme sa za nich a za všetko im ďakujeme. Možno, že mnohé hodnoty, ktoré nám zanechali a ktoré do nás vstúpili, sme si ani v plnej miere neuvedomili a možno niektoré až vtedy, keď už neboli s nami. Predali nám svoje vedomosti a skúsenosti materiálne i duchovné, ako čo najhodnotnejšie prežiť svoj život a zachovať ho aj pre naše nasledujúce generácie. Za mnohé, čo sme si osvojili v živote – vernosť, pravdovravnosť, silu odpúšťať, milovať, obetovať sa, pracovať vďačíme práve tým ľuďom, pri ktorých sme to zakúsili vo väčšej či menšej miere.

A.B.

Témy stále aktuálnejšie

Pravdepodobne je to tým, že sa „zvolebnieva“. Tomuto pripisujem, že stále častejšie môžeme vo verejných oznamovacích prostriedkoch sledovať diskusie o témach spojených s Cirkvou. Zväčša nás to zastihne nepripravených. Nemáme dostatok argumentov a dostatok objektívnych informácií. Rozdeľuje nás to – z niektorých to spraví fundamentalistov brániacich bez argumentov všetko, iní prikývne všetkému.

Jeden z takto „výbušných sudov“ je odľuka cirkvi od štátu. Chceme priniesť aspoň niekoľko informácií, aby sme mohli byť v diskusiách v obraze. Ako je to s oddelením cirkvi od štátu? Ako to riešia v iných krajinách?

Existujúce modely:

- Spojenie cirkvi a štátu – znamená, že kňaz dostáva plat od štátu. Je to čisto len plat, nie je to na financovanie chodu kostola. Takýto model je zatiaľ u nás, v Česku, Maďarsku...
- Odľuka cirkvi od štátu. Prví to pocítil Francúzi ešte v roku 1905. Francúzska cirkev je chudobná, ich kňazi sú chudobní. Prežili asi aj dosť ťažké obdobie, ale dnes hlasy z Francúzska hovoria, že by ani nechceli spojiť sa so štátom. Štát tam nepodporuje vôbec nič cirkevné a na nič neprispieje.

- Platenie cirkevnej dane – tento model majú Nemci a Rakúšania. Príslušník cirkvi platí daň podľa svojho príjmu. Nie je to príliš šťastné riešenie, pretože sa to platí raz do roka, čo znamená vidieť naraz slušnú sumu peňazí a k tomu tí, ktorí nie sú príslušníkmi cirkvi, tento problém nemajú... a tak je veľa ľudí, ktorí z cirkvi vystupujú a veľa našich ľudí, ktorí tam pracujú a snažia sa radšej zaplatiť niečo tu, ako tam.
- Asignačný model – ten majú napr. v Taliansku. Znamená to, že každý daňový poplatník platí rovnako veľkú daň, ale ľudia sa majú rozhodnúť, kam isté percento ich dane pôjde: či na Cirkev, či na šport, či na kultúru... Výhodou tohto modelu je, že to necítia ako veľkú záťaž (aj tak by tú daň zaplatili).

Slovenské pomery:

Je takmer isté, že skôr či neskôr k oddeleniu cirkvi od štátu príde aj u nás. Svedčia o tom spomenuté predvolebné boje. Využívajú ich predovšetkým politické strany, ktoré pravdepodobne nemajú dostatok nápadov na volebný program. A tak stačí siahnuť na „overenú tému, ktorá vzduje naše“. Ľudia sa potom nepýtajú na výšku kňazovho platu, ani sa netrápia premýšľaním, že čo ten kňaz robí či nerobí. Je to veľmi lacná politická i spoločenská téma. Pre mnohých kňazov je to dosť trápna situácia, keď sa ich plat stáva meradlom v politickom rozhodovaní a keď sa stáva predmetom zápalistých (no nie vždy poctivých) diskusií.

Kto je kto

Osobnosti súčasnej cirkvi

Helder Camara

biskup, ktorý chodil peši

Helder Camara je známy svojím zápasom za práva chudobných a utlačaných v Brazílii a v celom rozvojovom svete.

Narodil sa 7.2.1909 v budove štátnej základnej školy. Pochádzal z trinástich súrodencov, ale päť z nich zomrelo na záškrt. Jeho matka bola učiteľkou, otec novinár. Písal hlavne divadelné kritiky a syn po ňom zdedil lásku k divadlu. Vysvätený za kňaza bol 15.8.1931 a hneď od začiatku svojej duchovnej dráhy sa zapojil do politického diania.

Krátky čas, dokonca i po vysvätení, bol členom fašizujúceho integralistického hnutia. Integralistom, vrátane Camaru, imponovali počiatky európskeho fašizmu v Taliansku, Portugalsku a Nemecku.

„V integralistickom hnutí sa veľa hovorilo o Bohu, vlasti, rodine. Mysleli sme to veľmi úprimne. Hnutie prilákalo skvelých mladých ľudí.“ Časy jeho omylu zapadli do minulosti. V novom poslaní sa postupne stával bojovníkom za ľudské práva a za sociálnu spravodlivosť.

Mladý Camara to vtedy (v 24. rokoch) dotiahol až na štátneho tajomníka pre otázky školstva. Pretože v tejto funkcii bolo politiky až-až, odišiel na-

koniec do Ria. Kardinál Leme ho poveril odborným vedením a modernizáciou vyučovania náboženstva a stal sa poradcom pre školstvo.

V roku 1952 sa stal Helder Camara pomocným biskupom a v roku 1964 arcibiskupom v meste Recife. Nový arcibiskup zaviedol vo svojom biskupstve celkom iný štýl práce a života, na vysokého hodnostára dosť neobvyklý. Predovšetkým myslel na chudobu, ktorou bol vo svojej krajine obklopený. Takej situácii by sa mala prispôbiť aj vonkajšia podoba cirkvi. „Historicky je dokázateľné, že cirkev vždy skôr, než začala s reformami do hĺbky, vracala sa k chudobe. Začnime sami s odbúraním svojich titulov *Eminencia, Excelencia, Ctihodnosť!* Zbavme sa tej náruživosti považovať sa za šľachticov, vzdajme sa svojich znakov a hesiel! Zjednodušte sami spôsob, akým sa obliekame! Nepodmieňujme svoju mravnú silu a autoritu tým, v akej značke auta jazdíme! Podstatné je zmysľanie. Majme odvahu preskúmať svoje svedomie a svoj život. Neprijali sme náhodou kapitalistické zmysľanie, neosvojili sme si metódy a postupy, ktoré by sa celkom dobre hodili na nejakého bankára, ale ktoré akosi nejdú dohromady s niekým, kto je druhým Kristom?“

Vo svojom arcibiskupskom paláci sa cítil veľmi nesvoj. Trvalo celé štyri roky, kým sa mu podarilo odsťahovať sa odtiaľ do malého príbytku. Chodil tam len pracovať a stretávať sa s ľuďmi. Zo svojho bývalého paláca chodil arcibiskup Camara peši, v ruke so svojou čiernou ošúchanou aktovkou. Auto nemal. Vraj ho nepotreboval.

V roku 1968 bol na neho objednaný atentát, ktorý sa však neuskutočnil kvôli atentátnikovým zábránam vo svedomí. V roku 1985 Helder Camara odstúpil z arcibiskupského úradu.

Problém chudoby a potlačovania ľudskej dôstojnosti zo sveta nevymlazol. Nájdu sa noví ľudia, ktorí budú pokračovať v diele biskupa Helder Camaru a budú si môcť spolu s ním povedať: „Kto som? Ľudská bytosť, ktorá sa v slabosti a hriechnosti považuje za brata všetkých ľudí, všetkých rias, všetkých častí sveta. Kresťan, ktorý sa obracia ku kresťanom a s otvoreným srdcom, ekumenicky, k ľuďom akejkoľvek viery a ideológie. Biskup katolíckej cirkvi, ktorý podľa vzoru Krista prichádza nie preto, aby sa mu slúžilo, ale aby slúžil.“

(podľa AD 95/2 spracovala A.H.)

Témy stále aktuálnejšie

(dokončenie z 2. strany)

Možno je dobré vedieť, ako cirkev (teda aj naša farnosť) finančne funguje. Každá farnosť je právny subjekt – teda napr. s poliami, ktoré tu patria k fare, nemôže svojvoľne disponovať biskupský úrad. Ale platí to aj naopak – naše kostoly nie sú vecou Trnavy, ale nás. Či v nich budeme kúriť, či budeme svietiť, záleží len od nás. Nedostávame na to žiadne „voľné peniaze z hora“. V prípade odtrhnutia cirkvi od štátu v tej najtvrdšej podobe to bude znamenať, že od farnosti závisí, či bude alebo nebude mať kňaza. Predbežné počítanie hovorí, že aby si farnosť dokázala uchovať

kňaza samofinancovaním (tak aby žil v normálnych pomeroch), predpokladá sa, že je toho schopná farnosť, ktorá má aspoň päťtisíc veriacich (teda vo väčšine vidieckych farností kňaz jednoducho neprežije).

Zdá sa, že najvýhodnejší model by bol pre nás asi asignačný. Pri troche ochoty by to nemuselo znamenať životné ohrozenie pre cirkev. Chce to však poctivý dialóg medzi predstaviteľmi štátu a Cirkvi.

K diskusii o financovaní cirkví je ešte asi dobré pripomenúť, že nie len neveriaci ľudia platia čiastočne cirkev, ale aj my sa svojimi daňami neraz podieľame na platení kultúry, ktorú možno nie vždy chceme. To je znova

dôvod na veľmi poctivú a trpezlivú diskusiu. A dalo by sa k tomu pridať, že údržba pamiatok je nie len pre veriacich, ale aj pre širšiu spoločnosť. Či k takej poctivej, trpezlivej diskusii nájdeme na Slovensku silu, alebo pôjde len o povrchné a zjednodušené poukazovanie za toho druhého, to sa ukáže. Ospravedlňujem sa za to, že tieto informácie by mohli byť aj oveľa hlbšie. Nerobím to preto, že by to zabralo mnoho strán a tiež, že si to žiada hlbšie štúdium. Predkladám spomenuté fakty a myšlienky len ako pomôcku k hľadaniu dobrých riešení. Sme k tomu povolaní aj my. Je to naša cirkev. Preto by bolo dobré, aby sme v obraze boli čím viacerí.

Pieseň spája ľudí

Hovorí sa, že hudba a pieseň sú mostom, ktorý spája ľudí. Mostom veľmi potrebným, mostom, ktorý nás prevádza zo smútku k radosti, z neporozumenia k porozumeniu. Tóny piesní v nás vzbudzujú radosť, šťastie, či slávnostnú náladu. Koncert Suchovského speváckeho zboru a Speváckeho zboru MORAVAN z Kroměříža náš dirigent pán Zefírín Hečko nazval: „To bude taká moja Labutia pieseň. Chcem sa s Vami oficiálne rozlúčiť a odovzdať dirigentskú paličku mojej nástupkyňi Alenke Baranovičovej.“ Veľmi ťažko sa nám počúva o jeho odchode. Lebo je na čo spomínať, je za čo ďakovať. Väčšina z nás spievala už v detskom speváckom zbore, ktorý pán Hečko založil. Spája nás veľa zážitkov zo spoločných vystúpení, zájazdov doma i v zahraničí, ale aj rodinných slávností, či rozlúčok. Patrí mu vďaka za vznik mnohých priateľstiev. Vďaka nemu sa stali nácviky speváckeho zboru miestom, kde si aj oddýchame, čo nás vytrhne zo všednosti, sú pre nás príležitosťou na spoločné stretnutia, miestom, kde radi chodíme.. Je toho tak veľa, nedá sa na všetko spomenúť.

Naučil nás láske k zborovému spevu, rozumieť hudbe, odovzdal nám svoje predstavy, veľa zo seba. Naučil nás pochopiť, že ak sa niečo robí srdcom, prináša to radosť nielen tomu, kto ju rozdáva, ale aj druhým. Pán Zefírín Hečko je a zostane pre nás osobnosťou. Človekom, ktorý svojou prácou hľadal cestu k ľudským srdciam a robil ich život plnším a bohatším. Tešíme sa, že aj naďalej zostáva našim umeleckým vedúcim a svojimi radami a skúsenosťami nám bude pomáhať. Nedá sa nespomenúť, že zbor, ktorého je pán Hečko zakladateľom, v súčasnosti najviac zviditeľňuje našu obec Suchú nad Parnou nielen doma, ale aj v zahraničí. A mnohí nám ho závidia.

A tak ešte raz za všetkých spevákov, ale aj za tých, ktorým Vaša práca prináša radosť do všedného života:

vďaka za všetko, pán dirigent!

Chcela by som sa poďakovať aj pánovi starostovi Ľudovítovi Štefánkovi. Speváci z Kroměříža boli milo prekvapení a obzreli sa za to, že ich starosta prijal na Obecnom úrade a obznámil ich s históriou obce a s plánmi do budúcnosti. Vďaka patrí aj p. farárovi Petrovi Cibirovi, že im venoval svoj voľný čas v nedeľu po sv. omši. A tiež Alenke Baranovičovej za sprevádzanie spevákov v meste Trnava.

H.T.

Dve radosti obce

**Ocenenie obce Dedina roka 2005
Obnova budovy základnej školy**

Vážení spoluobčania,

po dlhšej dobe sa Vám opäť prihovám, pretože sa chcem s Vami podeliť o dve radostné informácie, z ktorých aspoň jedna má veľký význam pre všetkých nás, no hlavne pre našich žiakov terajších a generácie, ktoré prídu po nás.

Prvá potešujúca informácia je, že naša obec Suchá nad Parnou v súťaži Dedina roka 2005 bola vyhodnotená medzi ocenenými obcami tejto súťaže, ktorú organizovala Slovenská agentúra životného prostredia so sídlom v Banskej Bystrici pod gesciou Ministerstva životného prostredia SR a v spolupráci so Spolkom pre obnovu dediny. Táto súťaž pozostávala z viacerých oblastí hodnotenia ako napr.: Dedina ako hospodár, Dedina ako maľovaná, Dedina ako klenotnica, Dedina ako pospolitosť a pod. Každá prihlásená obec do súťaže však musela odovzdať materiál pre všetky oblasti hodnotenia a ich naplnenie. Absolútnym víťazom tejto súťaže sa stala obec Vlachovo, okres Rožňava. Tu aj bude záverečné odovzdanie cien ministrom životného prostredia SR. V ostatných kategóriách bolo odovzdaných ešte 7 cien. Medzi nimi „Cenu za starostlivosť o zeleň a životné prostredie“ získala obec Suchá nad Parnou „Za netradičné formy ochrany a tvorby životného prostredia a environmentálnu výchovu mládeže.“

Každé ocenenie poteší. Nielen mňa, ale aj všetkých, ktorí tejto veci fandia a všetkých tých, ktorí sa na tom podieľali - Farský úrad, Základná škola s materskou školou, Poľovnícke združenie Zelený háj, Ústav krajiny ekológie SAV, Obecný úrad a všetci občania obce, ktorým leží na srdci starostlivosť o prírodu a životné prostredie, v ktorom žijeme.

V roku 2003 sme schválili v Obecnom zastupiteľstve Suchá nad Parnou vypracovanie projektu v rámci Operačného programu základnej infraštruktúry. Projekt s názvom „Rekonštrukcia budovy ZŠ za účelom skvalitnenia vzdelávacieho procesu a zriadenia Centra regionálneho vzdelávania“, ktorého vypracovanie nás stálo 100 000,- Sk a ktorý sme uplatnili v rámci 2. kola predkladania žiadostí o poskytnutie nenávratného finančného príspevku zo štruktúrnych fondov EÚ týkajúceho sa podopatrenia 3.1.1 „Budovanie a rozvoj školskej infraštruktúry“ dňa 22.4.2004 na Ministerstve výstavby a regionálneho rozvoja.

Projekt počíta:

- s tepelnou izoláciou strechy a výmeny strešnej krytiny
- zateplením celej budovy ZŠ
- výmenou okien za nové plastové - päťkomorové
- vybudovaním Centra regionálneho vzdelávania dospelých v oblasti informatiky a internetu
- rekonštrukciou fasády budovy ZŠ

Dňa 21.9.2005 sme dostali dopis Ministra výstavby a regionálneho rozvoja Lászla Gyurovského, v ktorom oznamuje schválenie žiadosti v plnej výške t.j. 7 690 000,- Sk. Výšku nenávratného príspevku tvorí 95% = 7 305 500,- Sk, t.j. 80% tvorí príspevok Európskeho fondu pre regionálny rozvoj, 15 % tvorí príspevok štátu a 5% tvorí podiel obce. Zároveň so schválenou sumou sme súhlasili s podmienkami pridelenia grantu.

Dátum uvedenia projektu sme si stanovili do začiatku školského roka 2005 - 2006. Po skrášlení okolia školy, ktoré sme urobili takisto z fondov EÚ, príde k vynoveniu budovy ZŠ, ktorá od jej postavenia a uvedenia do prevádzky v r. 1957 v takom rozsahu nebola uskutočnená. Získané finančné prostriedky z úspor vykurovania - 42,4%, t.j. 25 300 m3 budú použité na ďalšie skvalitnenie vyučovacieho procesu.

Ľudovít Štefánek
starosta obce

Reštaurovanie sôch a oltárov

Asi všetci dobre vieme, že sa v našom kostolíku niečo deje. Kostol je obstaný veľkým lešením. Páni majstri nám obnovujú maľbu kostola. No a keďže bude kostol pekne vymaľovaný, tak sa dôstojný pán rozhodol, že sa obnovia i oltáre. Ja ako umelecká pozlacovačka, budem tieto oltáre reštaurovať. Aspoň v krátkosti Vám opíšem, ako sa také reštaurovanie robí.

V prvom rade si musím všetko očistiť od prachu a časti, ktoré už dobre nedržia sa musia dať dolu.

Potom sa chýbajúce časti vytmelia a po vytvrdnutí sa všetko prebrúsi brúsnym papierom. Ak mám tento základ urobený, môžem začať natierať farbou.

Keď budem maľovať sochy, musím si najprv namiešať odtiene farieb, ktoré sú na soche. Ak budem robiť časti, ktoré sú zlatené, musím si všetko dobre nalakovať, potom natrieť lepidlom a po určitej dobe môžem lepiť zlaté plátky. Štetcom sa všetko vyhladí a výsledok je krásny. Reštaurovanie a obnova starých vecí

obnáša veľa roboty a postupov, preto sa mi to ťažko opisuje, ale kto by mal záujem bližšie sa o tom dozvedieť, môže prísť do kostola a uvidí, ako sa to všetko robí. Výsledok bude stať za to.

Anna Horníková

Mária, sme šťastní, že ťa máme

Aj v tomto roku spomíname a modlíme sa k Matke nebeskej, ku ktorej prichádzajú veriaci z okolia Trnavy s vrúcnyimi modlitbami.

Aj Suchovania každoročne sa podieľajú na modlitbách a iných pobožnostiach vrátane sv. omši počas deviatnika k Panne Márii trnavskej (v dňoch 13. - 21. novembra), ktorá vyprosila pre mesto i jej okolie veľa milosti a požehnania Božieho.

Nazrime trochu do dejín milostivého obrazu. Počas návštevy Ríma poľského vojvodu Batoryho bol v jeho sprievode aj mladý František Forgáč. Tento pôvodom protestant v Ríme konvertoval a zostal tam na štúdiách teológie. Po návrate domov priniesol do Trnavy kópiu, milostivého obrazu Matky Božej z rímskeho kostola sv. Alexeja a Bonifáca. Maľba na dreve bola zavesená v severnej lodi dómu sv. Mikuláša v Trnave.

V auguste roku 1663 na obraze sa objavili slzy. Stalo sa tak predtým, ako turecké voje prešli pri Štúrove na naše územie.

O štyridsaťpäť rokov neskôr, v roku 1708, obraz tri razy slzil (5. júla, 10. a 11. augusta). Nakoľko udalosť bola nevysvetliteľná, cirkevná komisia vypočula 32 svedkov pod prisahou. Na základe výpovedí očitých

svedkov arcibiskup kardinál Kristián August 19. decembra t.r. schválil verejnú úctu obrazu.

Neprešli ani dva roky a mor zasiahol mesto i okolie. Nepomohli nijaké opatrenia mesta, zdravotníkov, obmedzenie jarmokov a prístupu do mesta. Niektoré domy doslova vymreli.

Keď pomínula všetka nádej a až zúfalstvo prichádzalo na obyvateľstvo, predstavení mesta v mene celého obyvateľstva obrátili sa k Všemohúcemu s úprimnými prosbami a sľubmi. 20. novembra 1710 prosby a sľuby boli zaznamenané v mestských protokoloch, kde okrem iného čítame aj tieto slová: „Chcejúc v tejto pohrome prosiť a dosiahnuť milosrdenstvo Najvyššieho, obrátili sme sa k Jeho najslávnejšej Rodičke, aby Ona, ktoré nám už predtým opäť na svojom obraze ta v Trnave vo farskom kostole potom a slzami túto pohromu zázračne naznačila...ráčila k nám obrátiť svoju potešujúcu tvár, vyprosiť od Pána neba a zeme odvrátenie zmierneného moru... a ráčila i v budúcnosti byť Ochránkyňou nášho mesta, aby bolo ochránené od nákazlivých chorôb...“

Rozhodnutia so sľubom každoročne svätiť 21. november - sviatok

Obetovania Panny Márie - s predchádzajúcim pôstom a svätými omšami každú sobotu o 10. hodine pred jej milostivým obrazom boli trvale uchované a plnili sa.

Deň po spomínanom zasadnutí mestskej rady - 21. novembra 1710 uberala sa z farského chrámu procesia s milostivým obrazom na námestie, kde obiduc súsošie Najsvätejšej Trojice vrátila sa do chrámu. Za hlalu všetkých zvonov bolo v chráme slávnostné Te Deum... a vtedy mor prestal... nebolo viac mŕtvych, ale radosť a vďaka zachvátili mesto i okolie.

Úcta k Panne Márii trnavskej sa šírila a každoročne sa konali pobožnosti. Po roku 1939 to boli trojdenné pobožnosti so sv. omšami a od roku 1944 deväťdňové (novény) v dňoch 13. - 21. novembra - podnes.

Počas deviatnika sa konajú mnohé modlitbové stretnutia, modlitby sv. ruženca, ba aj viaceré kultúrne vystúpenia najmä mládeže, takmer z celého Slovenska.

Matka Božia trnavská oroduj za nás, za svoje dievky, ktoré sa k Tebe vinú, ďakujú a prosia!

H. R.

FARSKÉ OZNAMY

Bohoslužby na november

Sv. omše v týždni

(Rozpis sv. omši je orientačný, rozhodujúce sú farské oznamy)

18.00 - Suchá – utorok - piatok;

17.00 - Košolná - streda; 17.00 - Zvončín – štvrtok

Sv. omše v nedeľu a vo sviatok

1. novembra – Všetkých svätých

18.00 - Suchá, v pondelok večer s platnosťou na sviatok

7.30 – Košolná; 9.00 - Zvončín; 10.30 - Suchá

2. novembra – Spomienka na všetkých verných zosnulých, Dušičky

7.30 – Zvončín; 17.00 - Košolná; 18.00 - Suchá

Po sv. omši pobožnosť na Dušičky. Získanie plnomocných odpustkov za duše v očistci za obvyklých podmienok

4. novembra – 1. piatok v mesiaci

18.00 - Suchá

5. novembra – 1. sobota v mesiaci

7.30 – Suchá

6. novembra – 32. nedeľa v Cezročnom období

17.00 - Zvončín, v sobotu večer s platnosťou na nedeľu

7.30 a 10.30 - Suchá; 9.00 – Košolná

11. novembra – slávnosť sv. Martina z Tours, biskupa,
patrona nášho farského kostola a farnosti
18.00 - Suchá

13. novembra – 33. nedeľa v Cezročnom období

17.00 - Košolná, v sobotu večer s platnosťou na nedeľu

7.30 a 10.30 - Suchá; 9.00 – Zvončín

Vo farskom kostole odpustová slávnosť sv. Martina - hody
Začiatok Novény k Panne Márii Trnavskej
počas Novény budú cez týždeň sv. omše len v Suchej 7.30

20. novembra – Slávnosť Krista Kráľa

34. nedeľa v Cezročnom období

17.00 - Zvončín, v sobotu večer s platnosťou na nedeľu

7.30 a 10.30 - Suchá; 9.00 – Košolná

21. novembra – záver Novény k Panne Márii Trnavskej

27. novembra – 1. Adventná nedeľa

17.00 - Košolná, v sobotu večer s platnosťou na nedeľu

7.30 a 10.30 - Suchá; 9.00 – Zvončín

október v našej farnosti

Zosnulí:

+ 1.10., Irena Dubovská, Suchá, 86.r.

+19.10., Vladimír Oboril, Suchá, 73.r.

+21.10., Ladislav Varga, Suchá, 75.r.

Sviatosť manželstva uzavreli:

24.9. Alan Silberhorn a Karin Brudňáková

24.9. Vladimír Jordán a Simona Izakovičová

24.9. Karol Hodulík a Eva Chovanová

25.9. Tom Davies a Lucia Bobeková

Pokrstení:

* 26. 7.1975, Tomáš Ivanič, Suchá

* 19. 8.2005, Viliam Hirner, Suchá

* 4. 9.2005, Barbora Vargová, Suchá

* 8. 9.2005, Adam Barčák, Suchá

* 14. 9.2005, Nataša Fáberová, Suchá

* 24. 9.2004, Veronika Srnáková, Suchá

* 27. 9.2005, Dávid Macho, Suchá

November 2005

Cezročné a Adventné obdobie

Ut 1 Všetkých svätých

St 2 Spomienka na všetkých verných zosnulých

Št 3 Martin de Porres, rehoľník

Pi 4 Karol Boromeo, biskup

So 5 Imrich

Ne 6 32. nedeľa v cezročnom období

Po 7 Engelbert, mučeník

Ut 8 Bohumír, biskup

St 9 výročie posviacky Lateránskej baziliky

Št 10 Lev Veľký, pápež, učiteľ Cirkvi

Pi 11 Martin z Tours, biskup

So 12 Jozafát, biskup, mučeník

Ne 13 33. nedeľa v cezročnom období

Po 14 Irmina

Ut 15 Albert Veľký, biskup, učiteľ Cirkvi

St 16 Margita Škótska, kráľovná

Št 17 Alžbeta Uhorská, rehoľníčka

Pi 18 Výročie posv. bazilik sv. Petra a Pavla, apoštolov

So 19 Mechtilda

Ne 20 34. nedeľa v cezroč. období, Kristus Kráľ

Po 21 Obetovanie Panny Márie

Ut 22 Cecília, panna, mučeníčka

St 23 Klement I., pápež, mučeník

Št 24 Andrej Dung-Lak a spoločníci, mučeníci

Pi 25 Katarína Alexandrijská, panna, mučeníčka

So 26 Konrád, biskup

Ne 27 1. Adventná nedeľa

Po 28 Rúfus, biskup

Ut 29 Saturnin, biskup

St 30 Ondrej, apoštol

Výročia,

významné cirkevné akcie

4.11. blahorečenie mučeníka biskupa Pavla Petra Gojdiča a rehoľného kňaza Metoda Dominika Trčku (2001)

8.11. výročie smrti Mons. Jána Pásztor, diecézneho biskupa (1988), Nitra

13.11. výročie smrti Mons. Júliusa Gábriša, arcibiskup, apoštolský administrátor (1987), Bratislava-Trnava

27.11. zbierka na charitu

Farský mesačník ^{DUCHOVNÉ} OZVENY

Vychádza poslednú nedeľu, s dátumom nasl. mesiaca. Vydáva Rímskokatolícka cirkev, farnosť Suchá nad Parnou č. 431, PSČ 919 01, tel: 033 / 558 01 44. Zodpovedný redaktor: Mgr. Peter Cibira, administrátor S povolením Arcibiskupského úradu v Trnave, dňa 3.8.1998, č. 2663/98.

Cena: dobrovoľný príspevok